



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK  
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **Mgr. Bc. L. Š.**, zast. JUDr. Janem Salmonem, advokátem, se sídlem Revoluční 763/15, Praha 1, proti žalované: **ministřině obrany**, se sídlem Tychonova 221/1, Praha 6, o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 2. 2024, č. j. 9 A 112/2022-66,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

## O d ů v o d n ě n í :

## I. Přehled dosavadního řízení

[1] Žalobce se u Městského soudu v Praze domáhal ochrany proti nečinnosti žalované. V žalobě uvedl, že dne 16. 5. 2022 podal žádost o doplacení náhrady zvýšených životních nákladů (dále též „NZŽN“) za období 1. 8. 2017 – 31. 7. 2018 v návaznosti na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 10. 2020, č. j. 6 Ad 15/2017-136, a rozsudek NSS ze dne 25. 11. 2021, č. j. 6 As 350/2020-88, kterými byla pro nezákonnost zrušena rozhodnutí služebních orgánů, jimiž byl žalobce předčasně přeložen ze svého působení na zahraničním pracovišti na systemizovaném služebním místě *vedoucí starší důstojník-specialista Mnohonárodního sboru severovýchod (Štětín – Polsko) Zahraničního pracoviště Mons*.

[2] O žádosti žalobce služební orgán do dnešního dne věcně nerozhodl, ani ji nepostoupil jinému služebnímu orgánu. Dne 2. 12. 2022 byl žalobci doručen neformální dopis ze dne 23. 11. 2022, č. j. MO 502509/2022-134, kterým náčelník Generálního štábu

Armády České republiky (tedy jiný služební orgán, než kterému byla žádost adresována) nároky vznesené žalobcem zamítl. Dopis neměl formální náležitosti správního rozhodnutí, nebyl úkonem učiněným ve správním řízení, a nemá tak žádnou relevanci. Podle žalobce však věc měla být projednána ve správním řízení, jehož výsledkem mělo být vydání správního rozhodnutí.

[3] V replice ze dne 13. 2. 2023 žalobce uvedl, že podobnou věcí byla žádost žalobce o doplacení NZŽN za období od 1. 8. 2015 do 31. 7. 2017, kterou služební orgány ve správním řízení zamítly, načež Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 28. 4. 2022, č. j. 9 Ad 4/2019-16, jejich rozhodnutí zrušil.

[4] Městský soud v Praze žalobu zamítl rozsudkem ze dne 28. 2. 2023, č. j. 9 A 112/2022-37. Na základě kasační stížnosti žalobce Nejvyšší správní soud tento rozsudek městského soudu zrušil rozsudkem ze dne 13. 12. 2023, č. j. 4 As 113/2023-30. S přihlédnutím k § 2 odst. 2 zákona č. 221/1991 Sb., o vojácích z povolání, totiž dospěl k závěru, že ve věci jednala ministryně obrany, a stěžovatel tudíž postupoval zcela správně, když ji označil za žalovaného. Městský soud proto pochybil, pokud za žalovaného označil Ministerstvo obrany a s ním také v celém řízení jednal jako s žalovaným namísto ministryně obrany.

[5] Městský soud následně znovu ve věci rozhodl v záhlaví uvedeným rozsudkem. Na základě nálezů Ústavního soudu ze dne 30. 6. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 1/19, a usnesení zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, ze dne 14. 1. 2022, č. j. Konf 11/2018-64, přisvědčil stanovisku žalované, že žádost žalobce, resp. v ní uplatněný nárok na náhradu majetkové újmy/náhradu škody spadá do režimu zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), a nikoliv do režimu části sedmé zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání. Podstatným shledal, že se žalobce domáhá doplacení náhrady částky, kterou by pravděpodobně obdržel nebýt nezákonných rozhodnutí Ministerstva obrany. Žalovaná se navíc žádostí žalobce o doplacení NZŽN za předmětné období zabývala, jak vyplývá ze sdělení náčelníka Generálního štábu Armády České republiky ze dne 23. 11. 2002, č. j. MO 502509/2022-1304, vyjádření žalované a obsahu spisového materiálu, kdy ji posoudila podle zákona č. 82/1998 Sb. Nedůvodný je poukaz žalobce na rozsudek městského soudu ze dne 28. 4. 2022, č. j. 9 Ad 4/2019-45, neboť jím bylo rozhodováno ve věci žádosti žalobce ze dne 25. 3. 2018 o doplacení NZŽN za období, kdy žalobce působil na zahraničním pracovišti ve Štětíně předtím, než byl (nezákonně) odvolán zpět do ČR. Oproti nyní projednávané věci soud v oné věci proto rozhodoval podle zákona o vojácích z povolání. Městský soud uzavřel, že spory vzniklé v souvislosti s uplatněním žalobcova nároku na náhradu škody, která mu měla být způsobena výše uvedeným nezákonným rozhodnutím, přísluší projednat soudu v občanském soudním řízení, neboť o nárocích podle zákona č. 82/1998 Sb. rozhodují právě soudy v civilním řízení.

## II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

pokračování

[6] Proti tomuto rozsudku městského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost. Namítl, že pokud soud uzavřel, že věc vůbec nemá být projednána ve správním řízení, ale v režimu zákona č. 82/1998 Sb., pak měl žalobu usnesením odmítnout. Podání, které bylo Ministerstvem obrany a městským soudem posouzeno jako žádost podle zákona č. 82/1998 Sb., která nemá být projednána ve správním řízení, není způsobilá být předmětem žaloby na ochranu proti nečinnosti, neboť o ní v nerozhoduje správní orgán ve smyslu správního řádu, ale úřad ve smyslu zákona č. 82/1998 Sb., kterým je vždy Česká republika jednající příslušnou organizační složkou.

[7] Stěžovatel dále uvedl, že se domáhal vydání rozhodnutí ve správním řízení podle příslušných ustanovení zákona o vojácích z povolání. Správní orgán se nemůže zbavit povinnosti reagovat na podání v intencích správního řádu a namísto vydání rozhodnutí ve věci samé, případně rozhodnutí procesní povahy, vyřídit žádost formou dopisu, který navíc podepsala osoba, která není ve věci příslušná jednat. I kdyby měla být věc posouzena podle zákona č. 82/1998 Sb., musel by příslušný služební orgán správní řízení o žádosti, které bylo zahájeno jejím doručením služebnímu orgánu, nejprve zastavit a věc by zároveň musel postoupit příslušnému úřadu určenému dle zákona č. 82/1998 Sb., kterým by v daném případě mohlo být Ministerstvo obrany. Nevydáním rozhodnutí o žádosti žalobce ve správním řízení se žalovaná dopustila nečinnosti. Předmětná žádost je typově podobná jiným žádostem vojáků z povolání, např. žádostem o proplacení služebních pohotovostí nebo přesčasů. Podobně by zajisté byla projednána i žádost o doplacení služebního platu po zrušení nezákonného rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru. V takovém případě by služební orgány zcela jistě nepostupovaly podle zákona č. 82/1998 Sb. Z judikatury Nejvyššího správního soudu, která se věnuje důsledkům zrušení rozhodnutí služebních orgánů, zejména o propuštění ze služebního poměru, s účinky *ex tunc*, vyplývá, že se v takových případech počítá s povinností doplacení služebního příjmu a všech dalších finančních náležitostí přímo služebními orgány ve správním řízení. Naopak z ní nevyplývá, že by se podobné případy měly řešit v řízení o náhradě škody způsobené nezákonným rozhodnutím podle zákona č. 82/1998 Sb. Služební orgány po zrušení svých nezákonných rozhodnutí měly automaticky přistoupit ke komplexnímu narovnání závadného stavu a uvést věc do stavu, jaký by existoval, kdyby nezákonná rozhodnutí nebyla vydána.

[8] Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku stěžovatel spatřuje v tom, že se městský soud nevyjádřil k argumentaci stěžovatele a neuvedl, proč předmětný nárok považuje za nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím, ani v čem se tento nárok liší např. od žádosti o doplacení služebního platu poté, co je zrušeno pro nezákonnost rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru. Podle stěžovatele by nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím mohl vzniknout pouze v případě zrušení správního rozhodnutí s účinky *ex nunc*, což není tento případ. Dále se soud nevypořádal s procesním postupem žalované, která by, pokud by se jednalo o náhradu škody, měla ve správním řízení rozhodnout o jeho zastavení a věc postoupit Ministerstvu obrany k vyřízení jako žádost podle zákona č. 82/1998 Sb.

[9] Nezákonný je podle stěžovatele rovněž výrok o náhradě nákladů řízení. Žalobě mělo být buď vyhověno a žalobci měla být přiznána plná náhrada nákladů řízení, nebo

měla být žaloba odmítnuta a v takovém případě mělo být rozhodnuto o vrácení zaplaceného soudního poplatku.

[10] V doplnění kasační stížnosti ze dne 7. 8. 2024 stěžovatel upozornil na nález Ústavního soudu ze dne 27. 3. 2024, sp. zn. I. ÚS 2859/23, z nějž podle stěžovatele vyplývá, že by mu měla být NZŽN doplacena v rámci správního řízení a nikoli až v rámci řízení o náhradě škody způsobené nezákonným rozhodnutím. Ústavní soud totiž vyslovil, že NZŽN byla nárokovou složkou výdělku a pro její pobírání nebyla nutná faktická přítomnost vyslané osoby v zahraničí, z čehož vyplývá, že z materiálního pohledu šlo o podobnou náležitost jako služební plat. Rozdíl mezi postavením žalobce a osoby v případě projednávaném Ústavním soudem tkví v tom, že žalobce je nadále ve služebním poměru, tudíž o jeho právech a povinnostech rozhodují služební orgány v řízení ve věcech služebního poměru. Požadavek stěžovatele na doplacení NZŽN ve správním řízení je tudíž zcela legitimní.

[11] V dalším doplnění kasační stížnosti ze dne 10. 8. 2024 stěžovatel vyjádřil přesvědčení, že by o jeho požadavku na doplacení NZŽN za období od 1. 8. 2017 do 31. 7. 2018 mělo být rozhodnuto ve správním řízení také proto, že ve správním řízení bylo rozhodnutím náčelníka Generálního štábu Armády České republiky ze dne 8. 3. 2024, č. j. MO 19140/2024-1304, rozhodnuto o žádosti stěžovatele o doplacení NZŽN za předcházející období od 1. 8. 2015 do 31. 7. 2017.

[12] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že žádost stěžovatele ze dne 16. 5. 2022 je žádostí o náhradu škody z nezákonného rozhodnutí - personálních rozkazů, kterými stěžovatel byl předčasně stažen ze zahraničního pracoviště. Jednoznačně se tak jedná o nárok spadající pod režim zákona č. 82/1998 Sb., a jako takový byl žalovanou posouzen. Městský soud nepochybil, když žalobu meritorně zamítl. Stejný nárok stěžovatele byl rovněž projednán před civilními soudy a dne 27. 3. 2024 byl vydán rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 6 sp. zn. 6 C 365/2022, jímž zamítl žalobu stěžovatele o náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím dle zákona č. 82/1998 Sb. S ohledem na skutečnost, že nárok stěžovatele je nárokem dle zákona č. 82/1998 Sb., nebylo řízení o služebním poměru zahájeno.

### III. Posouzení kasační stížnosti

[13] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

[14] Kasační stížnost není důvodná.

pokračování

[15] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu, kterou stěžovatel spatřoval v tom, že městský soud neuvedl, proč předmětný nárok stěžovatele považuje za nárok na náhradu škody, ani v čem se tento nárok liší např. od žádosti o doplacení služebního platu poté, co je zrušeno pro nezákonnost rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru. Dále se podle stěžovatele soud nevypořádal s procesním postupem žalované, která by, pokud by se jednalo o náhradu škody, měla ve správním řízení rozhodnout o jeho zastavení a věc postoupit Ministerstvu obrany k vyřízení jako žádost podle zákona č. 82/1998 Sb. Pokud by tato námitka byla důvodná, již tato okolnost samotná by musela vést ke zrušení napadeného rozsudku.

[16] Za nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů jsou považována zejména taková rozhodnutí soudu, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků (srov. např. rozsudek NSS ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52). Soudy však nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Podstatné je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (rozsudek NSS ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013-33).

[17] Nejvyšší správní soud konstatuje, že v tomto ohledu nelze považovat napadený rozsudek městského soudu za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů či pro nesrozumitelnost. Důvod, proč uplatněný nárok stěžovatele spadá do režimu zákona č. 82/1998 Sb., je v napadeném rozsudku uveden, neboť městský soud konstatoval, že to jednoznačně vyplývá z nálezů Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 1/19 a usnesení zvláštního senátu ze dne 14. 1. 2022, č.j. Konf 11/2018-64.

[18] Stěžovateli je na místě přisvědčit, že městský soud se nevyjádřil k tomu, v čem se nárok stěžovatele liší např. od žádosti o doplacení služebního platu poté, co je zrušeno pro nezákonnost rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru ani ke stěžovatelem požadovanému procesnímu postupu žalované (postoupení věci příslušnému úřadu podle zákona č. 82/1998 Sb.). Nevyjádření se k této části argumentace stěžovatele však nemá za následek nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu, neboť ta míří mimo podstatu věci a nemůže nic změnit na níže uvedeném režimu stěžovatelem uplatněného nároku a postavení žalované, která v posuzované věci nevystupovala jako správní orgán, který by se mohl dopustit nečinnosti ve smyslu § 79 odst. 1 s. ř. s. Městský soud vystihl podstatu věci, s obsahem a smyslem žalobní argumentace se vypořádal a přdestřel v této souvislosti logické a zcela správné závěry. Jak již bylo uvedeno výše, soud se nemusí vyjadřovat ke každému dílčímu argumentu.

[19] Námitce stěžovatele, že pokud soud uzavřel, že věc vůbec nemá být projednána ve správním řízení, ale v režimu zákona č. 82/1998 Sb., pak měl žalobu usnesením odmítnout, Nejvyšší správní soud nepřisvědčil, neboť v posuzované věci bylo zapotřebí meritorně posoudit, zda je či není dána nečinnost žalované podle § 79 odst. 1 s. ř. s. Nebyl

dán takový nedostatek věcné legitimace stěžovatele, který by byl zjistitelný bez jakýchkoliv pochyb již ze samotné žaloby, a který by tak opravňoval soud rozhodnout pouze procesně a nikoli meritorně. Ostatně sám stěžovatel vznáší řadu argumentů, z nichž dovozuje nečinnost žalované.

[20] Stěžovatel v rámci své argumentace opomíjí závěry uvedené v nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 1/19 a navazujícím usnesení zvláštního senátu ze dne 14. 1. 2022, č.j. Konf 11/2018-64, na které přílehuvě poukázal městský soud. Nejvyšší správní soud dále poukazuje na body 25 až 28 usnesení zvláštního senátu ze dne 2. 6. 2022, č.j. Konf 26/2021-34, v nichž konstatoval, že „vzhledem k závěrům nálezu pléna Ústavního soudu ze dne 30. 6. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 1/19, byl zvláštní senát nucen se odchýlit od své předchozí rozhodovací praxe (zejména usnesení ze dne 15. 1. 2019, č.j. Konf 11/2018-16, ze dne 19. 6. 2019, č.j. Konf 13/2018-19, a ze dne 13. 11. 2019, č.j. Konf 17/2019-14), podle níž v případech škody způsobené příslušníku ozbrojeného sboru vydáním nezákonného rozhodnutí je k projednání a rozhodnutí příslušný služební funkcionář, a přiklonit se k závěru Ústavního soudu, že v předmětné věci je příslušný rozhodnout soud v občanském soudním řízení podle zákona č. 82/1998 Sb. (srov. rovněž usnesení zvláštního senátu ze dne 20. 4. 2021, č.j. Konf 11/2017-83, a ze dne 14. 1. 2022, Konf 11/2018-64).

[21] Určujícím znakem pro stanovení, zda se jedná o odpovědnost podle zákona č. 361/2003 Sb., je skutečnost, že činnost příslušníka sboru, kterou vyvíjel při vzniku škody, byla konána při výkonu služby nebo v přímé souvislosti s ním. Zákon č. 361/2003 Sb. však nedefinuje, co je výkonem služby. Při aplikaci tohoto pojmu je proto potřeba vycházet z názoru, že za výkon služby se považuje výkon povinností, které vyplývají pro příslušníka sboru ze služebního poměru, výkonu zastávaného služebního místa a rozkazu nebo pokynu vedoucího příslušníka sboru (srov. nálezy pléna Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 1/19, bod 35).

[22] Oproti tomu rozhodování ve věcech služebního poměru je podle názoru Ústavního soudu výkonem veřejné moci. Služební funkcionář podle něj při rozhodování ve věcech služebního poměru vystupuje ve vrchnostenském postavení a rozhoduje o právech a povinnostech příslušníků bezpečnostního sboru; jedná se tak o zvláštní druh správního řízení. Poškozený má proto ústavně zaručené právo obrátit se na soud a tvrdit, že mu byla způsobena újma nezákonným výkonem veřejné moci, tedy právo na zákonné úrovni garantované v intencích čl. 36 odst. 3 Listiny zákonem č. 82/1998 Sb. (srov. nálezy pléna Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 1/19, bod 36 a 37).

[23] Předmětná majetková a nemajetková újma způsobená navrhovatelí vydáním nezákonného rozhodnutí mu nebyla způsobena při výkonu služby, protože činnost služebního funkcionáře, kterou vyvíjel při vzniku újmy, nebyla konána při výkonu služby nebo v přímé souvislosti s ním. Zákon č. 361/2003 Sb. tak na věc nedopadá. V předmětné věci je proto příslušný rozhodnout soud v občanském soudním řízení podle zákona č. 82/1998 Sb. “

[24] Zvláštní senát v tomto usnesení rozhodoval ve věci, v níž se příslušník Policie ČR po zrušení rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru soudem domáhal mimo jiné náhrady majetkové újmy za pokles svého služebního příjmu. Z tohoto usnesení zvláštního senátu tak jednoznačně vyplývá, že újma způsobená nezákonným rozhodnutím

pokračování

o propuštění ze služebního poměru spadá do režimu zákona č. 82/1998 Sb. Tyto závěry se uplatní také v posuzované věci, v níž sice byly nezákonné rozkazy vydány podle zákona o vojácích z povolání, újma vzniklá z těchto rozkazů však má režim podle zákona č. 82/1998 Sb., stejně jako újma vzniklá v důsledku nezákonných rozhodnutí služebního funkcionáře upravujících služební poměr podle zákona č. 361/2003 Sb., neboť v obou případech se jedná o rozhodnutí služebního funkcionáře ve vrchnostenském postavení o právech a povinnostech příslušníka sboru ve služebním poměru.

[25] K argumentaci stěžovatele, že z judikatury Nejvyššího správního soudu, která se věnuje důsledkům zrušení rozhodnutí služebních orgánů o propuštění ze služebního poměru, vyplývá, že se v takových případech počítá s povinností doplacení služebního příjmu a všech dalších finančních náležitostí přímo služebními orgány ve správním řízení, a naopak z ní nevyplývá, že by se podobné případy měly řešit v řízení o náhradě škody způsobené nezákonným rozhodnutím podle zákona č. 82/1998 Sb., postačuje uvést, že v návaznosti na výše uvedený nálezn Ústavního soudu došlo v judikatuře správních soudů ke změně popsané ve výše cit. usnesení zvláštního senátu.

[26] Stěžovatel také namítal, že pokud by měla být věc posouzena podle zákona č. 82/1998 Sb., musel by příslušný služební orgán žádost stěžovatele postoupit příslušnému úřadu určenému dle zákona č. 82/1998 Sb., kterým by v daném případě bylo Ministerstvo obrany. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že v posuzované věci správním soudům nepřísluší posuzovat správnost postupu příslušných úřadů podle zákona č. 82/1998 Sb., neboť to nespádá do pravomoci správních soudů při posuzování otázky možné nečinnosti žalované ve smyslu § 79 odst. 1 s. ř. s., nýbrž jde o vyřízení občanskoprávního nároku stěžovatele. Jak vyplývá z vyjádření žalované ke kasační stížnosti, věc stěžovatele v tomto režimu byla projednána civilními soudy, tudíž práva stěžovatele v této souvislosti nemohla být zkrácena.

[27] K přesvědčení stěžovatele, že služební orgány po zrušení svých nezákonných rozhodnutí měly automaticky přistoupit ke komplexnímu narovnání závadného stavu a uvést věc do stavu, jaký by existoval, kdyby nezákonná rozhodnutí nebyla vydána, Nejvyšší správní soud uvádí, že žalovaná toto přesvědčení stěžovatele nesdílí, což vyplývá ze sdělení náčelníka Generálního štábu Armády České republiky ze dne 23. 11. 2022, č. j. MO 502509/2022–1304, v němž stěžovatele vyrozuměl, že ministryně obrany jeho žádosti o doplacení NZŽN za období 1. 8. 2017 až 31. 7. 2018 nevyhověla a jedná se o nárok spadající do režimu zákona č. 82/1998 Sb. a k rozhodnutí o něm je příslušný soud v občanském soudním řízení. Z výše uvedeného je navíc zřejmé, že tento závěr žalované sdělený stěžovateli prostřednictvím náčelníka generálního štábu o režimu nároku stěžovatele je zcela správný. Bylo tak už na stěžovateli, aby se domáhal svého nároku v občanském soudním řízení, což ostatně učinil a o jím uplatněném nároku bylo civilním soudem rozhodnuto. Z popsané povahy stěžovatelova nároku je dále zřejmé, že žalovaná nemohla být v posuzované věci nečinná jako správní orgán ve smyslu § 79 odst. 1 s. ř. s., neboť nebyla povinna o žádosti žalobce zahájit řízení a rozhodnout v něm.

[28] Stěžovatel dále v kasační stížnosti poukázal na nálezn Ústavního soudu ze dne 27. 3. 2024, sp. zn. I. ÚS 2859/23. Podstata uvedené věci spočívala v posouzení náhrady

škody způsobené nezákonným rozhodnutím Národního bezpečnostního úřadu (NBÚ), který stěžovateli odebral bezpečnostní prověrku. V bodu 7 nálezu pak Ústavní soud zmínil, že stěžovatel se náhrady škody (ušlého výdělku – platu a náhrad zvýšených životních nákladů) a nemajetkové újmy (negativní dopady na další profesní uplatnění a osobní život) domáhal po České republice žalobou před civilními soudy podle zákona č. 82/1998 Sb. Z nálezu tedy nevyplývá, že by žádost stěžovatele o NZŽN měla být posouzena služebními orgány jako věc služebního poměru v rámci správního řízení. Upozornění stěžovatele na skutečnost, že Ústavní soud hodnotil NZŽN z hlediska toho, o jakou složku výdělku se jednalo, na tomto závěru nic nemění.

[29] Stěžovatel se mylí, když má za to, že vzhledem k tomu, že je nadále ve služebním poměru, rozhodují o jeho právech a povinnostech služební orgány v řízení ve věcech služebního poměru. Rozhodující pro posouzení, v jakém režimu má být žádost stěžovatele posouzena, totiž není to, zda je stále ve služebním poměru, nýbrž že požadavek žalobce na doplacení NZŽN vyplývá ze zrušení rozhodnutí (personálních rozkazů), jimiž byl žalobce předčasně přeložen ze svého působení na zahraničním pracovišti na systemizovaném služebním místě vedoucí starší důstojník-specialista Mnohonárodního sboru severovýchod (Štětín – Polsko) Zahraničního pracoviště Mons, pro jejich nezákonnost.

[30] Že by o požadavku stěžovatele na doplacení NZŽN za období od 1. 8. 2017 do 31. 8. 2017 mělo být rozhodnuto ve správním řízení, nevyplývá ani ze stěžovatelem předloženého rozhodnutí náčelníka generálního štábu ze dne 8. 3. 2024, č. j. MO 19140/2024-1304. Tímto rozhodnutím totiž bylo rozhodnuto o žádosti stěžovatele o doplacení NZŽN za období od 1. 8. 2015 do 31. 7. 2017, které předchází posuzované věci a liší se od ní v tom, že ve vztahu k tomuto období stěžovatel nezmiňuje ani nedokládá nezákonné rozhodnutí služebního funkcionáře, které by se týkalo služebního poměru stěžovatele jakožto vojáka z povolání, a které by stěžovateli mohlo způsobit újmu. O žádosti stěžovatele o doplacení NZŽN za období od 1. 8. 2015 do 31. 7. 2017 proto bylo rozhodnuto podle zákona o vojácích z povolání.

[31] Z výše uvedeného vyplývá, že městský soud správně žalobu stěžovatele zamítl. Neobstojí proto ani námitka stěžovatele, že měl žalobě vyhovět nebo ji odmítnout, a tudíž rozhodl nesprávně o náhradě nákladů řízení.

#### IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[32] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji zamítl podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s.

[33] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšné žalované pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů její běžné úřední činnosti.

**Poučení:** Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.



pokračování

4 As 53/2024-59

V Brně dne 28. listopadu 2024

Mgr. Aleš Roztočil  
předseda senátu